

ת"פ 58640/12/12 - מדינת ישראל נגד אשרף עימד, מחמד מחמוד עימד, מופיד עימד, עזמי עימד, ארבעתם

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 58640-12-12 מדינת ישראל נ' עימד ואח'

בפני כב' השופט ירון מינטקביץ
בעניין: מדינת ישראל ע"י פרקליטות מחוז ירושלים

המאשימה

נגד

1. אשרף עימד
2. מחמד מחמוד עימד
3. מופיד עימד
4. עזמי עימד ארבעתם ע"י עו"ד ראמי עות'מאן

הנאשמים

גזר דין

נאשמים מס' 1, 3 ו- 4 הורשעו בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש ונאשם מס' 2 הורשע בפציעה בנסיבות מחמירות. הודאת הנאשמים באה בעקבות הסדר דיוני, אשר כלל תיקונים בכתב האישום, ללא הסכמה בענין העונש.

על פי עובדות כתב האישום המתוקן, הנאשמים כולם קרובי משפחה. למשפחתם המורחבת של הנאשמים היה סכסוך עם אחד, ת'אאר אעגאווי (להלן: **ת'אאר**), אשר היה נשוי לבת משפחתם. רקע הסכסוך היה יחסיו של ת'אאר עם רעייתו.

לת'אאר ואביו וליד אעגאווי (להלן: **וליד**) חנות ירקות ופירות בצור באחר, ולידה סופרמרקט (להלן: **החנות**). ביום 17.12.12, בשעות הבוקר, חנה נאשם מס' 2 את רכבו מול החנות ונכנס לסופרמרקט על מנת לקנות מספר מוצרים. ת'אאר נכנס אחרי נאשם מס' 2 לסופרמרקט ושם התגרה בנאשם מס' 2. לאחר שיצא נאשם מס' 2 מן הסופרמרקט, החווה ת'אאר לעברו תנועה מגונה וצעק לעברו שאסור לו ולבני משפחתו לחנות מול החנות.

בעקבות הארוע הגיע נאשם מס' 2 לבית משפחתו, שם נפגש עם יתר הנאשמים ובני משפחה נוספים, בהם פאדי עימד (להלן: **המנוח**). הנאשמים ויתר בני משפחתם החליטו להגיע לחנות ולפגוע בת'אאר ובוליד בשל הארוע. אחד מבני משפחתם של הנאשמים אשר שמע על כוונתם לפגוע בת'אאר ווליד, הזהיר מכר של ת'אאר ואביו כי בכוונת הנאשמים ובני משפחתם לשרוף את החנות וביקש ממנו להרחיק מהמקום את ת'אאר ווליד. אותו מכר של ת'אאר ניסה להניע מהלך של פיוס בין הנאשמים ובין ת'אאר וליד, דרך מספר תושבים בעלי מעמד בצור באחר.

בסמוך לשעה 13:30 הגיעו הנאשמים ושלושה בני משפחה נוספים שלהם, בהם המנוח, אל החנות, על מנת לתקוף את ת'אאר ווליד. נאשמים מס' 1 ו- 2 וכן המנוח ובני משפחה אחרים שלהם, היו מזויינים באלות.

נאשמים מס' 2-4 הכו את וליד והפילו אותו ארצה. וליד נחבל בראשו ונגרם לו חתך של 2 ס"מ אשר נתפר. נאשם מס' 1, המנוח ובן משפחה נוסף תקפו את ת'אאר.

במהלך הארוע, דקר ת'אאר את המנוח וגרם למותו.

בשל אלה הורשע נאשם מס' 2 בפציעה בנסיבות מחמירות ויתר הנאשמים הורשעו בתקיפה הגורמת חבלה של ממש. ואומר מראש, כי לא מצאתי בעובדות כתב האישום כל בסיס להבחנה שעשתה המאשימה בין הנאשמים בבחירת הוראות החיקוק. גם ב"כ המאשימה לא ידע להסביר ההבחנה, מעבר לעובדה כי הדבר היה חלק מן ההסכמה הדיונית שבין הצדדים.

עמדות הצדדים

ב"כ המאשימה עתר להשית על כל הנאשמים עונשי מאסר משמעותיים. בטעונו שם דגש על כך שמדובר בתקיפה מתוכננת מראש, תוך שימוש באלות, שבוצעה על ידי מספר אנשים, בשל ארוע של מה בכך. בדבריו הפנה לכך שהארוע הסתיים במותו של המנוח, בן משפחתם של הנאשמים. עוד טען, על בית המשפט להעביר מסר ברור בדבר הפסול שבנקיטת אלימות לפתרון סכסוכים בדרך של השתת עונשים מחמירים.

במסגרת טיעונו הגיש ב"כ המאשימה את גזר דינו של ת'אאר, אשר נדון לשלוש שנות מאסר בגין הריגתו של המנוח, במסגרת הסדר טיעון. מן ההסדר עולה, כי לשיטת המאשימה ת'אאר פעל במצב הקרוב לסייג של הגנה עצמית - ולא מיותר לציין כי מעובדות כתב האישום שם עולה, כי ת'אאר דקר את המנוח לא פחות משש פעמים.

ב"כ הנאשמים הפנה לכך שתוצאותיו של הארוע, מבחינת הפגיעה במתלוננים, היו מינוריות והתמצו בחתך קטן בראשו של אביו של ת'אאר. לשיטתו, מותו של המנוח הוא דוקא נסיבה מקלה, שכן הוא בן משפחתם של הנאשמים, אשר מתייסרים עד היום על תוצאותיו הטראגיות של הארוע. עוד הפנה למצבו הרפואי של נאשם מס' 3, הסובל מסרטן וכן לנסיבותיהם האישיות של כל הנאשמים.

לאור אלה, ביקש להשית על הנאשמים עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות.

במסגרת טיעונו הגיש ב"כ הנאשמים פסיקה רבה, בה הוטלו על נאשמים במקרים דומים עונשי מאסר לריצוי בעבודות שירות.

מתחם העונש ההולם

הארוע מושא האישום חמור וקשה - ולא פחות מכך מיותר. בשל התגרות מטופשת של ת'אאר בנאשם מס' 2, שעיקרה תנועה מגונה וצעקות חסרות טעם, חברו להם ארבעת הנאשמים יחד עם עוד שלושה בני משפחה על מנת לפגוע בת'אאר ואביו. השבעה חברו יחדיו ובתכנון מוקדם, גם אם קצר מועד, הגיעו יחדיו לחנותם של ת'אאר ווליד, על מנת לתקופף אותם כשהם מזוינים באלות. למרות נוכחות של אנשים אשר ניסו להרגיע המצב, תקפו הנאשמים את השניים וגרמו לוליד לחבלה בראשו - וכל זאת על מנת לנקום את עלבונם של נאשם מס' 2 בשל התגרות ילדותית של ת'אאר.

חברה שומרת חוק אינה יכולה להשלים עם התנהגות בריונית, אלימה ופורעת חוק מעין זו, או לגלות כלפיה סובלנות או סלחנות. אין כל ערך ברטוריקה בגנות האלימות, אשר אינה מגובה בעונש מרתיע, המעביר ליחיד ולרבים את המסר

בדבר הפסול והאסור שבמעשים.

ר' למשל לענין זה ע"פ 4173/07, מדינת ישראל נ' פלוני, שם נפסק:

"ולגופו של עניין. רבות נאמר בבתי המשפט על תופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית ועל הצורך של איחוד כוחות של כל הרשויות לצורך מלחמה בתופעה זו. תפקידו של בית המשפט במאבק הוא הטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים על הנוקטים באלימות לפתרון סכסוכים, על מנת להעביר מסר, הן לעבריינים האלימים והן לעבריינים הפוטנציאליים ולחברה כולה, כי אין החברה טולרנטית להתנהגויות מעין אלה."

ר' גם ע"פ 8991/09, מכבי נ' מדינת ישראל:

"המקרה שלפנינו תחילתו בוויכוח שפרץ בין המתלונן למערער בשל עניין של מה בכך. במקום לישר את ההדורים באופן מתון וענייני, בחר המערער להגיב לדברים שהטיח בו המתלונן באמצעות חבטה בפניו באמצעות קסדת האופנוע שלו. בעקבות כך נגרמה למתלונן חבלה חמורה, וכפי שציין בית משפט קמא האירוע עלול היה להסתיים בתוצאה קשה הרבה יותר, עד כדי קיפוח חיים. אף אם נניח כי המתלונן נהג שלא כשורה במהלך האירוע, אין בכך בשום אופן כדי להצדיק את התגובה האלימה והבריונית מצד המערער. המסר החד-משמעי שעל בתי המשפט להעביר הוא כי לא ניתן להשלים, בשום מקרה, עם פתרון סכסוכים באלימות ובכוח הזרוע, ועל כן בדין נתן בית משפט קמא משקל מרכזי בגזר הדין לחומרת מעשיו של המערער."

אכן, צודק ב"כ הנאשמים כי החבלות אשר נגרמו לת'אאר ווליד לא היו חמורות. עם זאת, מותו של המנוח גם הוא חלק מתוצאות הארוע, ולא ניתן לנתקו ממעשיהם של הנאשמים. אין ספק כי הנאשמים לא חפצו במותו של המנוח, בן משפחתם אשר אף היה שותפם לעבירה. אין ספק, כי הנאשמים אף מתיסרים על מותו של המנוח. עם זאת, הנאשמים הם שיזמו את הארוע, הם שחברו יחדיו לתקוף את ת'אאר ווליד, כשהם מצוידים באלות וכשהם בעדיפות מספרית מוחצת (שבעה לעומת שניים). בנסיבות אלו, היה על הנאשמים לצפות כי הארוע עלול להסתיים בפגיעה חמורה ואף קטלנית, גם אם לא צפו מי יהיה קרבן הארוע ובאיזו דרך ימצא את מותו (השווה ע"פ 6131/01, מדינת ישראל נ' פרבשטיין וכן ע"א 2061/90 מרצלי נ' מדינת ישראל).

במובן זה, חלק מן האחריות למותו של המנוח רובץ גם על כתפיהם של הנאשמים. אני ער לכך שלא יוחסה לנאשמים עבירה בשל מותו של המנוח, אך עובדה זו נכללה בכתב האישום ובמסגרת קביעת מתחם העונש יש לתת לה ביטוי.

לא ראיתי מנוס מלקבוע, כי דינם של מעשי הנאשמים הוא מאסר ממש, לריצוי מאחורי סורג ובריח. מתחם העונש ההולם את העבירה הוא בין מספר חודשי מאסר בפועל, לריצוי ממש, ועד שנתיים מאסר. ר' למשל ע"פ 50582-05-13, פנחס נ' מדינת ישראל.

נתונים אשר אינם קשורים לעבירה

נאשם מס' 1

נאשם מס' 1 יליד 1991. רווק. עובד כנהג הסעות ילדים. אין לחובתו הרשעות קודמות.

עמוד 3

מתסקיר שירות המבחן עולה, כי מקבל אחריות חלקית למעשיו, ובפני השירות טען כי נקלע לקטטה בצורה ספונטנית, ללא תכנון מוקדם. להערכת השירות, הרקע לביצוע העבירה הוא קווי אישיות ילדותיים באופיו.

להערכת שירות המבחן, מעצרו של נאשם מס' 1 מהווה גורם מרתיע, והסיכוי למעורבות נוספת בפלילים אינו גבוה.

לאור אלה, המלצת שירות המבחן היא להשית על נאשם מס' 1 עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות.

נאשם מס' 2

נאשם מס' 2 יליד 1988. נשוי ואב לארבעה. עובד כנהג הסעות. אין לחובתו הרשעות קודמות.

מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם קיבל למעשיו אחריות חלקית. האופן בו הציג את הארוע בפני השירות הוא גרסה מרוככת מאוד של המעשים מושא כתב האישום, ונעדרת ממנו תרומתו הנכבדה של נאשם מס' 2 לארוע, קרי החבירה ליתר הנאשמים ובני משפחתו והגעתם יחדיו לחנות במטרה לפגוע בת'אאר ווליד. כן עולה, כי הנאשם פעל ללא מחשבה ושיקול דעת ביחס למעשיו והדבר מקים סיכון למעורבות נוספת בפלילים.

מנגד, עולה מן התסקיר כי הנאשם מתחרט על מעשיו, כי מדובר באדם נורמטיבי, המתפקד באופן תקין במישור התעסוקתי והמשפחתי וכי ההליכים המשפטיים הרתיעו אותו.

לאור אלה, המלצת שירות המבחן היא להשית על נאשם מס' 2 עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות.

נאשם מס' 3

נאשם מס' 3 יליד 1983. נשוי ואב לילד. עובד כעוזר נהג. אין לחובתו הרשעות קודמות.

מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם קיבל אחריות חלקית למעשיו ולגרסתו ניסה להפריד בין הנצים. מנגד עולה, כי הנאשם אינו בעל דפוסים עברייניים ולהערכת השירות הסיכון למעורבות בפלילים מצידו היא נמוכה.

ענין נוסף אשר עלה מתסקיר שירות המבחן הוא, כי הנאשם לקה בסרטן ומטופל בשל כך מדי חודשיים. בשל המחלה הנאשם סובל מחולשה ומוגבל לארבע שעות עבודה ביום.

לאור אלה, המלצת שירות המבחן היא להשית על נאשם מס' 3 עונש מאסר שירוצה בעבודות שירות, ככל שמצבו הרפואי יאפשר הדבר.

נאשם מס' 4

נאשם מס' 4 יליד 1971, נשוי ואב לתשעה. נהג מונית במקצועו. אין לחובתו הרשעות קודמות.

בדומה ליתר הנאשמים, גם נאשם מס' 4 הציג בפני השירות גרסה מרוככת של חלקו בארוע, ביחס לעובדות כתב האישום. עם זאת, להערכת השירות העבירה בה הורשע אינה מאפיינת אותו ואת דרכו ומדובר בארוע חריג.

לאור אלה, המלצת שירות המבחן היא להשית גם על נאשם מס' 4 עונש מאסר בעבודות שירות.

דין והכרעה

לזכות ארבעת הנאשמים זקפתי הודאותיהם, אשר מלמדות על הפנמה מסוימת של חומרת המעשים וכן הביאו לחסכון משמעותי בזמנם של בית המשפט, המאשימה והעדים.

כן זקפתי לזכות כולם העדר הרשעות קודמות והעובדה כי כולם חיים חיי עמל נורמטיביים ואין מדובר במעשה המאפיין דרכם ואורחותיהם. גם במובן זה, נסיבותיהם האישיות של ארבעת הנאשמים דומות ולא ראיתי לאבחן ביניהם.

נתון נוסף אותו הבאתי בחשבון, הוא העובדה שהנאשמים שהו מספר חודשים במעצר בית מלא ואחר מכן במעצר בית חלקי. אמנם אין לנכות תקופת מעצר בית מעונש מאסר, אך יש מקום להביאה בחשבון, שכן יש בה הכבדה ממשית על חייו של אדם.

מנגד, ארבעת הנאשמים הציגו לפני שירות המבחן גרסאות "מעודנות" של הארוע מושא האישום, כאילו מדובר בארוע ספונטני, אליו נגררו ללא תכנון מוקדם. גרסאות אלה עומדות בסתירה לאמור בכתב האישום, ומלמדות על כך שהנאשמים לא הפנימו את מלוא חומרת מעשיהם.

נתתי משקל מסוים גם לעובדה כי הנאשמים איבדו בן משפחה בארוע - אמנם הנאשמים נושאים באחריות לתוצאתו הקטלנית של הארוע, משום שהם אלו אשר יזמו אותו - אך אין בכך לגרוע מצערם על מותו של בן משפחתם.

לא ראיתי כי הרשעתו של נאשם מס' 2 בהוראת חיקוק חמורה יותר מיתר הנאשמים (פציעה בנסיבות מחמירות לעומת תקיפה הגורמת חבלה של ממש) מצדיקה החמרה בענשו, מקום בו לכולם מיוחסות אותן העובדות. גם לא ראיתי מקום להחמיר עם נאשמים מס' 1 ו- 2 ביחס לנאשמים מס' 3 ו- 4, משום שהחזיקו אלות במהלך הארוע. הנאשמים פעלו כולם יחד כגוף עברייני אחד ולא ראיתי כי ניתן ליצור הבחנות ביניהם הנוגעות לתפקידו המדויק של כל אחד או לכלים בהם היה מזוין.

ההבחנה הרלוונטית היחידה בין הנאשמים היא מצבו הרפואי של נאשם מס' 3, אשר לקה למרבה הצער בסרטן, אשר מגביל אותו לעבודה בהיקף חלקי וכן מחייב טיפול מדי חודשיים. לא ראיתי כי יש בכך כדי להצדיק פער משמעותי בענשו של נאשם מס' 3 ביחס לחבריו, או למנוע השתת מאסר ממש, אבל יש בכך להביא להקלה מסוימת עימו, ביחס לחבריו.

סיכומי של דבר, בכפוף להערה בעניינו של נאשם מס' 3, לא ראיתי הבחנה ממשית בין הנאשמים השונים וראיתי לגזור על כולם עונשים דומים, הנמצאים בצדו הנמוך של מתחם העונש ההולם, גם אם לא בתחתיתו. על נאשם מס' 3 ראיתי להשית עונש הנמצא בתחתית המתחם, בשל מצבו הרפואי.

כפי שקבעתי, מתחם העונש ההולם את הארוע הוא מאסר בפועל, לריצוי ממש, לתקופה שבין מספר חודשים ועד שנתיים. עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות, כפי שהומלץ על ידי שירות המבחן, מהווה חריגה ממתחם העונש ההולם - ולא ראיתי כי יש לכך הצדקה בנסיבות הענין.

לפיכך גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

נאשמים מס' 1, 2 ו- 4

א. שבעה חודשי מאסר בפועל. תחילת ריצוי העונש ביום 22.2.15.

עמוד 5

נאשם מס' 3

ב. חמישה חודשי מאסר בפועל. תחילת ריצוי העונש ביום 22.2.15.

כל הנאשמים

ג. ארבעה חודשי מאסר, אותו לא ירצו אלא אם יעברו עבירת אלימות תוך שלוש שנים מיום שחרורם מהמאסר.

ימי מעצרם של הנאשמים ינוכו מתקופות המאסר אותן גזרתי. הצדים יגישו הודעה מוסכמת בדבר מועדי מעצרם של הנאשמים ותנתן החלטה נפרדת בענין זה.

מוצגים שבתיק יחולטו.

הנאשמים יתאמו כניסתם למאסר עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר בטלפונים 08-9787377 או 08-9787336. ככל שלא יקבלו הנאשם הנחיה אחרת, עליהם להתייצב עד השעה 9:00 במתקן המעצר במגרש הרוסים בירושלים עם תעודה מזהה והעתק גזר הדין.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ד טבת תשע"ה, 05 ינואר 2015, במעמד הצדדים.